

## L'aventura dels bascos

Euskadi tindrà, en els pròxims quatre anys, un govern nacionalista a tres bandes. Partit Nacionalista Basc, Eusko Alkartasuna i Euskadiko Ezkerra, per fi, han arribat a un acord, després d'uns quants mesos d'incertesa.

**D'** un govern monocolor de PNB, es va arribar a una altra fórmula —després de l'escissió nacionalista— que consistia en un govern minoritari del PNB, amb el suport, "des de fora", del PSOE. Més tard es va assajar amb èxit el govern PNB/PSOE i, ara, es sondeja la possibilitat de triomf dels tres partits d'obediència basca.

Amb tot, són diverses les incògnites que es plantegen a l'hora preveure el futur d'un executiu els socis dels quals van mantenir en el passat fortes diferències de tot tipus, fonamentalment PNB-/EA. I no hi ha per a menys. Les ferides sagnants de la separació de Garaikoetxea i Arzalluz encara traspuen i, pel que sembla, a Biscaia



Parlament basc.

ARXIU

—principal baluard del PNB— no s'ha digerit "l'abraçada" entre els fins ahir enemics irreconciliables. En aquest territori es considerava més viable una repetició del pacte amb els socialistes, però el

bloc del PNB ha preferit apostar per un govern que es resisteixen a qualificar com "frontista", però s'hi assembla molt.

Així ho han qualificat els frustrats socialistes, obligats,

per la seva incoherència i clientelisme madrileny, a passar a una oposició que els representa la pèrdua de les quòtes de poder aconseguides en l'anterior legislatura. De pas, els homes del tàndem Benegas/Jáuregui utilitzaran la basa del fre madrileny al desenvolupament estatutari per ofegar socialment i econòmicament el recent estrenat govern basc i portar-lo a poc a poc cap a posicions radicals, extrem que abonaria el camp electoral d'Herri Batasuna.

De totes formes, i principalment des de Catalunya, s'haurà d'observar amb compte "l'aventura" empresa pels bascos i els seus resultats pràctics. Pot ser estimul·lant.

**José M. Garcia Mateache**

DES DEL RETIRO

## Tots els camins menen al Golf

**A** l govern espanyol li costa precisar la seva posició exacta sobre la guerra al golf Pèrsic i això li costa fortes pressions per tots els costats. No té res d'estrany, ja que des del primer moment es va intentar forejar l'assumpte a base de giragonses i d'ambigüitats que, un cop esclatada la guerra, serveixen de ben poca cosa. Els americans i els anglesos pressionen perquè Espanya participi més activament, més directament, en el conflicte en missions de combat, i Madrid diu que no. En canvi, les missions de la flota destacada al Golf s'amplien se-

gons els acords adoptats per la EUO. D'aquesta manera els aliats estan descontents pel que consideren una contribució espanyola massa feble, mentre que els àrabs i gran part de l'opinió interna estan que trauen foc pels queixals per la permanència dels tres vaixells en les proximitats del conflicte. En aquests moments l'embargament no s'aplica en la pràctica, ja que no hi ha cap vaixell prou suïcida per

anar ara a un port iraquí a descarregar material bèl·lic o estratègic. Es tracta, per tant, d'una presència purament testimonial, que no satisfà cap de les parts implicades.

Espanya no pot col·laborar militarment simplement perquè no pot. Ja es va veure què va passar amb els avions italians, més ben preparats que els nostres. Però el grup de països bel·licistes d'Europa (França, el Regne Unit, Itàlia i la mateixa RFA) volen forces espanyoles al front de Kuwait. El Marroc, Algèria, Líbia, Jordània, etc.,



veuen de mal ull el progressiu decantament espanyol cap a posicions més intervencionistes, i Espanya tem al seu torn una desestabilització del Magrib que la ficaria de peus i mans en el conflicte. La situació a Turquia és una altra possibilitat d'intervenció, via OTAN. ¿Fins a quin punt es pot aguantar fent malabarismes i es poden comprometre posicions anteriors ja consolidades, per exemple, a Europa? ¿Fins a quin punt es pot anar fent la puta i la ramoneta?

**Josep M. Sanmartí**